

De minnares van Stijn, de hoofdpersoon in *Komt een vrouw bij de dokter* en *De weduwnaar*, heet Roos. Je tweede dochter ook. Toeval?

Kluun: "Nee, dat is geen toeval. Het is een soort ode aan Nathalie, mijn tweede vrouw. Voor een deel is zij Roos en ben ik Stijn. Naat werd mijn minnares tijdens het ziekbed van mijn eerste vrouw, Juud. Na het overlijden van Juud dacht ik dat Naat een vlucht voor mij was geweest, een verhouding die me had helpen ontsnappen uit mijn grote verdriet. Maar al gauw merkte ik dat ik echt van haar was gaan houden. Ik ontdekte dat liefde soms buiten de gebaande paden komt en niet te vatten of te sturen is. De ironie aan mijn verhaal is dat mijn huwelijk met Juud misschien wel was gestrand als ik geen verhouding met Naat had gekregen. Zij gaf mij namelijk onder meer de kracht om tot het laatste moment voor Juud te zorgen. *Komt een vrouw bij de dokter* heb ik ook aan Juud en Naat allebei opgedragen. Toen Naat zwanger was, vonden we het heel mooi om onze baby Roos te noemen als het een meisje werd."

Je had vroeger een eigen marketingbedrijf... Hoe bevalt het schrijversbestaan je? Mis je de snelle reclamewereld niet?

"Het schrijversbestaan bevalt me heel goed. Dat had ik nooit verwacht; als mijn eerste vrouw

niet was overleden, had ik waarschijnlijk nog steeds mijn eigen marketingbedrijf gehad. Maar na de dood van Juud wilde ik ons verhaal opschrijven. Ik hoopte dat het therapeutisch zou werken. Tot mijn grote verbazing vond ik dat schrijven van negen tot zes echt leuk. Ik werd steeds ambitieuzer en hoopte dat een uitgever interesse zou hebben in mijn boek. Als ik ergens voor ga, doe ik dat voor duizend procent. Inmiddels zie ik Kluun als een merk en bedenk ik marketingplannetjes rondom mijn boeken. De meeste schrijvers willen zich daar niet mee bezig houden, maar ik vind het juist leuk. De presentatie van *De weduwnaar* was bijvoorbeeld uniek. Het was geen feest, maar iedereen kon het officiële gedeelte volgen via internet. En naast het boek is een soundtrack te koop, met nummers die in het boek worden genoemd. Dat is nog nooit gebeurd bij een roman en ik denk dat het gevoelsmatig echt iets toevoegt. Door dit soort dingen te bedenken, blijf ik toch creatief met marketing bezig en ik brainstorm nog regelmatig met vroegere collega's."

In hoeverre zijn je boeken autobiografisch?

"Alle gevoelens en frustraties die Stijn in *Komt een vrouw bij de dokter* heeft, zijn autobiografisch. Maar ik heb hem wel botter en extremer gemaakt dan ik ben, ik ging minder vaak vreemd. De weduwnaar is een romantisch

verhaal waarvan de kern autobiografisch is. Stijn zoekt naar de betekenis van liefde en uiteindelijk gaat zijn hart weer open door de liefde die hij voor zijn dochter voelt en haar liefde voor hem. Dat heb ik ook meegemaakt. Ik ben ook net als Stijn met mijn dochter naar Australië gegaan na de dood van mijn vrouw. Maar ik ben gelukkig nooit aan de drugs geraakt, zoals Stijn; een aantal verhaallijnen heb ik verzonnen. Hetzelfde geldt min of meer voor het boek dat ik tussendoor heb geschreven, *Help, ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt!* Dat boek bestaat uit verzamelde anekdotes. Sommige heb ik meegemaakt toen mijn eerste vrouw zwanger was van Eva of Naat van Roos, maar ik heb er ook een aantal bedacht."

Heb je het vaak met Eva over haar moeder?

"Niet vaak, maar Juud komt wel ter sprake, al was het maar omdat hier in huis foto's van Juud hangen van de periode toen ze zwanger was van Eva. Laatst was Eva jarig en dan komen Juuds ouders en haar broertje ook. Dan hebben we het over Eva's natuurlijke moeder. Maar het is geen vast gespreksonderwerp of zo, vlak na Juuds dood was het dat meer. Ik ben wel benieuwd hoe dit gaat als Eva in de puberteit komt. Ik heb een kist vol herinneringen aan Juud voor haar gemaakt, met foto's, video's en kleding. Naat en ik

"Roos is een ode

Raymond van de Klundert verloor zijn vrouw Judith aan kanker. Samen hebben ze een dochtertje van drie, Eva. Hij schreef over deze moeilijke tijd in *Komt een vrouw bij de dokter* en het nieuwe boek *De weduwnaar*. Vriendin's Stephanie verraste 'Kluun' met rozen, eentje voor elke vraag.

zullen in ieder geval nooit iets over juud verzwijgen of wegstoppen."

Waar is Kluun over tien jaar en met wie?

"Letterlijk woon ik dan waarschijnlijk nog steeds in Amsterdam. Verder hoop ik dat ik nog schrijf, maar ik wil andere dingen daarnaast doen. Ik zie mezelf namelijk niet echt als een schrijver. Mijn buurman is een bekend schrijver en bezig met een cyclus van zeven delen. Dat zou ik niet kunnen, ik wil niet te lang bezig zijn met één onderwerp. Ik voel me meer een verteller en zou bijvoorbeeld weleens een tv-programma willen maken. Interessante mensen interviewen, dat soort dingen. Verder ben ik heel blij met mijn leven. Vroeger ging ik uit van de voortdurende verandering, maar ik heb geleerd wat de invloed van gebeurtenissen kan zijn op geluk. Ik ben nu gelukkig en hoop dat dat zo blijft. De doelstelling van Naat en mij is om samen oud te worden en ik geef ons een goede kans, maar je weet nooit hoe het leven loopt. Daarom ben ik erg vóór het carpe diemgevoel. Stel dingen die je wilt niet uit, leef bij de dag, want het kan opeens te laat zijn."

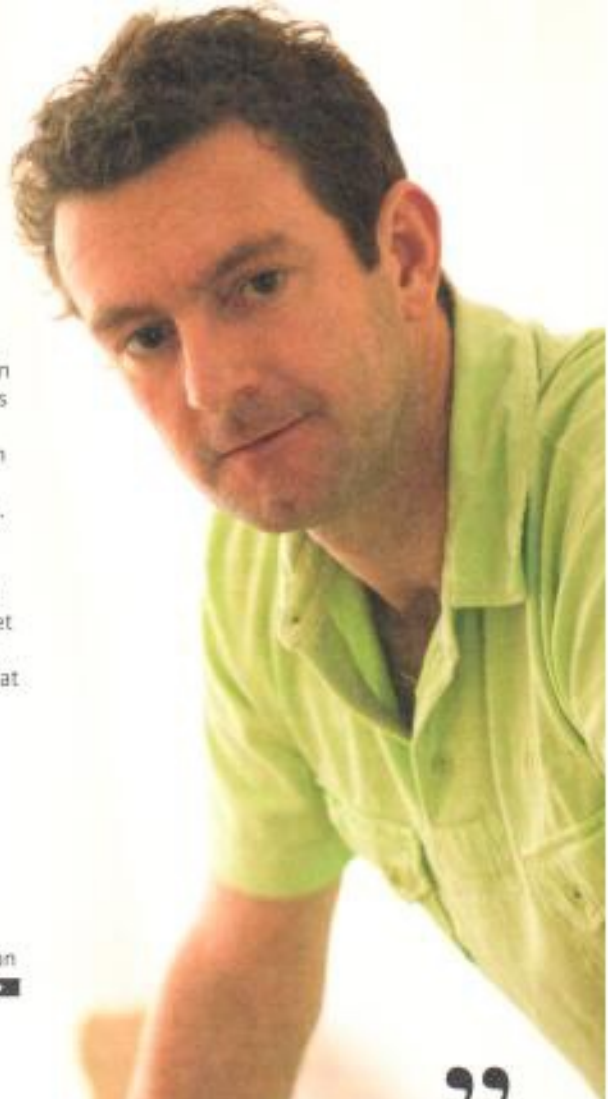
Je geeft lezingen in ziekenhuizen over kanker. Waarom doe je dat?

"Ik vind het een eer dat ik daar vaak voor word gevraagd en ik vind het belangrijk om het

verhaal van patiënten en hun partners te vertellen aan artsen. Als je midden in een ziekteproces als kanker zit, ben je mentaal op je zwakst. Je bent zo geëmotioneerd dat je bijna nooit in staat bent duidelijk te maken wat je voelt. Dat kon ik destijds ook niet. Nu kan ik dat wel en huisartsen, studenten en chirurgen vinden mijn lezingen interessant. Mijn stem is toch eentje die ze normaal gesproken niet horen en ze zeggen vaak dat mijn verhaal hen aan het denken heeft gezet over hoe zo'n ziekte voelt voor patiënten en hun omgeving. Een vrouwelijke chirurg die borstamputaties doet, heeft me een groot compliment gegeven. Zij heeft een boek gemaakt met de titel *Borstbeelden*, met foto's van vrouwen met twee borsten en dan na de operatie met één borst. Ze heeft het aan mij opgedragen, omdat ze na het lezen van *Komt een vrouw bij de dokter* een beetje anders is gaan opereren. Niet dat ze meer haar best doet, maar ze beseft beter wat de impact is van zo'n operatie. Ik vind het heel bijzonder dat ik daaraan heb bijgedragen."

Ben je weleens bang dat je dochters borstkanker krijgen?

"Ik geloof niet dat ik daar banger voor ben dan voor een andere ziekte of bijvoorbeeld >>

aan mijn vrouw"

Wie is Kluun?

Geboortedatum: 17 april 1964.

Geboorteplaats: Tilburg.

Gezinsituatie: in 2001 weduwnaar geworden van Judith. Inmiddels getrouwd met Nathalie; vader van Eva (8) en Roos (2).

Woonplaats: Amsterdam.

Carrière: Kluun was in een vorig leven marketingman. Hij had zijn eigen marketingbureau, *Project X*. Nadat hij in 2001 zijn vrouw

verloor, schreef hij *Komt een vrouw bij de dokter*. Het werd het best verkochte Nederlandse romandebuut van de afgelopen jaren. De filmrechten van dit verhaal zijn al verkocht. *Help, ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt!* is Kluuns tweede boek. Begin mei kwam zijn derde boek uit: *De weduwnaar*, een vervolg op *Komt een vrouw bij de dokter*. Kluun is inmiddels fulltime schrijver en freelance columnist.

een ongeluk. Maar kanker is wel iets waarvoor ik, als ik maar het kleinste vermoeden heb, eerder dan andere ouders met mijn kinderen naar de huisarts ga. Een tijdje geleden had Eva een vreemde moedervlek en dan ben ik er als de kippen bij om een verwijsbrief voor de dermatoloog te vragen. Het was gelukkig loos alarm, maar het is 'beter safe than sorry' wat mij betreft."

Wat vindt Nathalie ervan dat je bekend bent geworden met een boek dat een soort ode is aan je eerste vrouw?

"Daar is ze blij om. Ik denk dat het anders was geweest als zij geen onderdeel was geweest van het verleden. Dan had ze het misschien minder goed begrepen. Maar ze weet hoe belangrijk Juud voor mij was, hoe het voor mij voelde toen Juud ziek was en waar ik na haar dood doorheen ben gegaan. Ze is zelfs met medeweten van een paar goede vrienden op Juuds begrafenis geweest. Ze waardeert de liefde die ik voor Juud voelde en heeft geen behoefte om te concurreren met een overledene. Sterker nog: ze vindt het heel mooi dat

kreeg zelfs een verhouding. Het zou natuurlijk ideaal zijn als alleen je goede eigenschappen naar boven komen als je partner ongeneeslijk ziek wordt, maar zo werkt het niet. Als ik de neiging had om veel te drinken, was ik misschien alcoholist geworden. En als ik altijd veel werkte, zou ik een workaholic zijn geweest. Maar ik rende naar andere vrouwen om het verdriet van thuis te ontvluchten. Thuis was ik daarna weer de ideale man – kon ik die zijn. Ik krijg zoveel mails van mensen die dit herkennen. Net als psychotherapeuten in ziekenhuizen. Met dat feit wil ik mezelf niet vrijpleiten, ik wil alleen duidelijk maken dat iedereen een duistere kant heeft en dat die meer naar voren komt naarmate de druk toeneemt. Ik krijg regelmatig boze brieven van mensen die beweren dat je niet vreemdgaat als je vrouw ziek is. Niet als je van haar houdt. Ik hoop maar dat hen niets ernstigs overkomt, waardoor ze dingen gaan doen die ze niet van zichzelf verwachten. Als je leven een rustig, kabbelend meertje is, kun je dat zeggen. Maar je komt er pas achter hoe stevig je normen en waarden zijn als er een storm uitbreekt.

kant van jezelf niet meer aan je partner kunt laten zien, gaat er iets kapot. Sinds ik dat zelf heb ontdekt, ga ik niet meer vreemd."

Waarom ben je zo openhartig over je leven gaan schrijven?

"Ik vind dat je jezelf moet durven blootgeven als je met iets creatiefs bezig bent. De meeste mensen waarderen het ook, merk ik, als je je kwetsbaar opstelt. Daar krijg je open- en kwetsbaarheid voor terug. Soms te veel, dan beginnen mensen in de kroeg hele verhalen tegen me, iets waar ik ook niet altijd behoefte aan heb. Verder vind ik dat je als schrijver moet putten uit je emoties. *Komt een vrouw bij de dokter had nooit zo'n impact gehad als ik mijn gevoelens had verbloed of verborgen.*"

De weduwnaar heeft een open einde, komt er een vervolg?

"Nee. Het verhaal dat ik wilde vertellen, heb ik beschreven. Wat Naat en ik nu meemaken, vind ik niet interessant voor het grote publiek. Het enige dat ik niet uitsluit, is dat Stijn als hoofdpersoon ooit terugkomt in een ander boek met zijn vriend Frenk, omdat er iets met hun bedrijf gebeurt. Daar heb ik ideeën over."

Wat heeft Australië betekend voor Kluun en Eva?

"In Australië, en ook al tijdens Juuds ziekbed, was ik Eva's vader en moeder tegelijk. Onze band was zo hecht dat ik later zelfs een beetje moest afbouwen, ik behandelde haar te volwassen, vind ik achteraf. Zij is daardoor heel sensitief geworden, ze voelt het als iemand verdriet heeft. Ons e-mailadres was *kluuneneva@hotmail.com* en dat zegt heel veel. Het was bijna alsof we een stel waren, al moet je daar geen verkeerde dingen bij denken. Maar door de soort kanker die Juud had, wist ik al vanaf Eva's eerste verjaardag dat zij zonder moeder zou opgroeien. Dat heeft me overbeschermend gemaakt. Inmiddels zou *papaneva@hotmail.com* veel passender zijn, al is dat niet ons mailadres, hoor. Onze relatie is veel normaler geworden, ook doordat we met Naat en Roos een nieuw gezin vormen. Eva is nu meer op kinderen gericht en daar ben ik blij om. Het gaat heel goed met ons allemaal."

“Mijn minnares gaf mij de kracht om tot het laatst voor mijn vrouw te zorgen”

onze boodschap over liefde zo ver is gekomen. Verder helpt ze me heel erg, ze doet alle administratie en is mijn eerste redacteur."

Hoe kan iemand zoveel van een ander houden als Stijn van Carmen en toch vreemdgaan terwijl zij kanker heeft?

"Ik denk dat het komt doordat niet alleen je goede, maar ook je slechte eigenschappen worden versterkt als je partner zo ziek wordt. Ik verzon altijd al leuke dingen om samen met Juud te doen en toen zij ziek was, deed ik dat nog vaker. Toen ze niet meer kon lopen, regelde ik bijvoorbeeld dat ze vanuit de koninklijke loge in een theater naar haar favoriete band kon kijken. Bovendien was ik al nooit helemaal trouw, dat wist Juud wel. Toen zij ziek was, ging ik nog vaker vreemd en ik

Daarbij denk ik dat de meeste vrouwen sowieso een te idealistisch beeld hebben van seksualiteit. Er wordt zoveel vreemdgegaan, wat denk je dat er gebeurt na de vrijdagmiddagborrel in de vrije dienstverleningssector?"

Ga je nog steeds vreemd?

"Nee, ik ben al vier jaar monogaam. Niet principeel, want ik vind trouw geen doel. Dat vindt Naat ook niet. Trouw is een middel om elkaar gelukkig te maken. In *De weduwnaar* zoekt Stijn naar de oorzaken en gevolgen van zijn vreemdgaan. Hij trekt een belangrijke conclusie. Als je vreemdgaat, doe je je partner pijn, maar daarnaast ben je een dief van je eigen liefde. Als het namelijk een levensstijl wordt, ontwikkel je automatisch een dubbelleven. Dan dwing je jezelf toneel te spelen en als je een belangrijke

Foto's: Wout-Jan Balhuizen